

HỒI 83

ĐOÀN QUÂN THIẾT KỶ

Tiếng vó ngựa càng dồn tới như cát bay gió lốc, đám đại hán giữ trại nhao... nhao...

Từ trước đến nay họ luôn luôn cho rằng Khoái Lạc Vương ra quân là tất thắng, bây giờ thấy thanh thế của Long Quyển Phong họ đều vỡ mộng, họ không ngờ chuyện có thể diễn biến như thế ấy...

Thế phòng thủ của họ bắt đầu rời rạc, lộn xộn, có người đang mớ ngủ giật mình hoảng hốt, có người quỳnh quáng chạy đi kiếm cung đao, có nhiều tiếng kêu nhau ơi ới:

- Cái gì vậy?
- Chuyện gì xảy ra kỳ cục vậy?

Nhưng chỉ có tiếng binh khí khua vang, tiếng thây người ngã vật và những tiếng rú kinh hồn trả lời họ mà thôi...

Lúc bấy giờ thì vó ngựa như trời long đất lở, đao quang chớp sáng ngời ngời, môn hạ Khoái Lạc Vương có người đao chưa kịp rút khỏi vỏ thì đầu đã rụng, có người cung đã tra tên nhưng chưa kịp buông dây nỏ đã bị thủng từ trước đến sau, máu phọt ra ồ ạt, có nhiều người tay chân quỳnh quít bị ngựa càn lên thành một đồng thịt lầy nhầy...

Tiếng ngựa, tiếng binh khí chạm vào nhau, tiếng người rú lên từng chập, tạo thành điệp khúc tử thần nghe rợn chân lông.

Từ ngoài xa xa, ba tên cầm còi tuần canh báo động, đứng run như cây sậy. Bọn chúng chỉ từng báo động một cách vô cùng... linh mãnh và oai vệ là khi nào có người tới một cách ôn hoà hay khúm núm, bây giờ thì có động thật, có động chết người như thế này, ai cũng đã thấy cái chết kề bên, có người chưa kịp thấy thì đã chết mất rồi thì còn báo động cái quái gì nữa chứ? Chi bằng cứ như thế mà cút luôn có lẽ còn được việc hơn.

Ba đứa bèn nháy mắt cho nhau, mọp xuống nín hơi bò tuốt ra ngoài xa...

Nhưng chỉ mới có bò được một khoảng chợt nghe có một giọng quát lên lạnh lạnh:

- Giữa chiến trận không thể dung cho một đứa nào đào thoát, đứng lại.

Tiếng quát tuy thật có uy nghiêm, nhưng kể về giọng lớn thì vẫn chưa bằng tiếng hét của chúng khi tuần canh mà thấy có người thấp thoáng, nhưng bây giờ thì tiếng quát đó có một mãnh lực dị thường, ba tên tuần canh run bắn người té

nhũ xuống đất, và bây giờ thì chúng mới thấy hai người trên ngựa đang đứng trên gò cát kế bên.

Hai con ngựa một đen một trắng, trên lưng con ngựa trắng chở một người áo choàng trắng, vấn khăn trắng, che mặt bằng lụa trắng, toàn thân trắng nuột như một bóng ma chập chờn giữa đêm khuya. Trên lưng con ngựa đen chở một người mặc áo choàng đen, vấn khăn đen, che mặt bằng vuông lụa đen, toàn thân đen hắc một màu y như bóng dáng tử thần đang đứng gọi hồn...

Cả hai người toát ra một âm khí rợn người, bốn con mắt của họ như bốn vì sao lấp lánh, và trước bối cảnh chiến trường, đôi mắt của họ lộ vẻ sát khí hùng hùng...

Ba tên tuấn canh tay chân tê cóng như không còn gân cốt, chúng cố gắng hỏi bằng một giọng run run:

- Các... các người là... là ai?

Người áo trắng cười hãn hắc:

- Luôn ta mà các người cũng không đoán nổi nữa à?

Một trong ba gã đại hán nói như lạc giọng:

- Ông là... là Long....

Người áo trắng sặc cười:

- Đúng, Long Quyền Phong.

Ba tên đại hán của Khoái Lạc Vương vùng quay nhìn về phía người áo đen bỗng run bần bật...

Như đoán biết tâm trạng của chúng, người áo đen cất giọng trầm trầm:

- Phục Cừu Sứ Giả.

Tự nhiên bọn chúng đều đã biết rõ nhưng nói không ra tiếng và bây giờ thì thiếu chút nữa đã đứt hơi.

Long Quyền Phong hát hàm:

- Các người đã biết rồi thì chắc không cần sống nữa phải không?

Ba tên đại hán vụt nhón lên một lượt và rập đầu lạy như té sao:

- Xin đại nhân tha mạng... Xin đại nhân tha mạng...

Người áo đen vụt hỏi:

- Các người muốn được tha lăm phải không?

Ba tên đại hán càng lạy dài hơn nữa:

- Vâng vâng... xin đại nhân...

Người áo đen sặc cười ròn rợn và vụt đưa tay áo kéo lệch chiếc khăn che mặt:

- Các ngươi hãy xem thử ta là ai cái đã...

Vừa thấy mặt người áo đen, ba tên đại hán cùng thất sắc rú lên một lượt.

Tiếng rú ban đầu là giọng kinh hãi, nhưng khúc đuôi của tiếng rú lại là giọng người giãy chết, vì khi họ vừa cất tiếng thì nơi tay người áo đen ba vệt sáng vút ra...

Ba tên đại hán kêu không dứt tiếng thì đã ngã ngựa ra trợn trừng đôi mắt.

Long Quyển Phong vỗ tay tán thưởng:

- Lẹ quá, lẹ quá... thật quả là khoái thủ.

Tia mắt người áo đen vẫn lạnh băng băng, tia mắt nhìn ba người giãy chết y như trùn dế.

Long Quyển Phong quay lại cười nói tiếp:

- Tuy các hạ không chịu lộ cho thấy võ công nhưng bằng vào lối tung ám khí đó đủ thấy các hạ không phải hạng tầm thường, thế tại sao lại cứ ẩn mặt hoài thế nhỉ?

Người áo đen rùn vai không nói...

Thấy ba tên đại hán ngực như còn thoi thóp, Long Quyển Phong hỏi luôn:

- Dáng cách chết của họ hình như họ có biết các hạ phải không?

Người áo đen vẫn một mực làm thinh...

Long Quyển Phong nhìn vào đôi mắt lạnh như băng của người áo đen và chột thờ

dài:

- Bao nhiêu tháng nay có lẽ các hạ đã biết rằng tôi thật tình muốn kết tình bằng hữu với các hạ, thế sao các hạ có nhiều điều chưa tỏ thật với tôi, cho đến bây giờ tên của các hạ mà tôi cũng không được biết.

Người áo đen lạnh lùng:

- Bạn chỉ cần biết tôi có thể giúp bạn thắng Khoái Lạc Vương là đủ.

Nói với Long Quyển Phong mà đôi mắt người áo đen vẫn trực thị về phía trước, phía trước là bãi chiến trường, phía trước là nơi mà người ta đang vọt máu, thân người, thân ngựa chồng chất lên nhau.

Ngọn lửa phục cừ được nhen từ đôi mắt lạnh lùng của hắn và cháy lan ra bãi cát mênh mông.

Long Quyển Phong cười nói một mình:

- Đúng, chỉ cần biết một điều, như thế cũng đã đủ rồi. Bây giờ thì cổ của Khoái Lạc Vương đã sẵn vòng dây...

Người áo đen vẫn một giọng lạnh lùng:

- Chưa, vòng dây nơi cổ hần ta hãy còn nói lỏng, ta chỉ mới nắm đầu dây. Dây không phải là đòn trí mạng, đòn trí mạng ta còn dành để cho ngày mai.

Long Quyển Phong cười:

- Bất luận ra sao, trận này cũng làm cho hần thấm đòn, từ xưa đến nay có thể nói đây là lần thứ nhất Khoái Lạc Vương bị một đòn đau điếng.

Người áo đen rùn vai:

- Tại vì hần luôn gặp dịp may.

Long Quyển Phong cười:

- Nhưng bây giờ, thì dịp may của hần không còn nữa.

Người áo đen gật gật đầu:

- Đúng, dịp may của hần đã xoay chiều, nhưng cũng chưa phải là xoay hần.

Long Quyển Phong hỏi:

- Tại sao?

Người áo đen nói thật chậm:

- Tại vì tôi còn chưa tìm thấy một người.

Giọng của Long Quyển Phong có vẻ ngạc nhiên:

- Chưa tìm thấy một người?

Người áo đen gật đầu:

- Đúng, nếu tôi tìm thấy hần thì vận may của Khoái Lạc Vương mới hoàn toàn đổ

vỡ.

Ánh mắt của Long Quyển Phong vụt ngời lên:

- Ai?

Người áo đen lắc đầu:

- Các hạ không biết hần.

Long Quyển Phong hỏi:

- Thế thì chúng ta đâu biết tìm hần ở đâu?

Đôi mắt lạnh băng băng của người áo đen vẫn dăm dăm về phía trước:

- Người ấy nếu không bằng lòng ra mặt thì không ai có thể tìm thấy hần được.

Long Quyên Phong thở dài nhưng vẫn cố hỏi:

- Hắn có thể ra mặt tại nơi đây chứ?

Người áo đen gật đầu:

- Cũng có thể.

Long Quyên Phong nói:

- Bao giờ gặp hắn, xin các hạ van nài cho hắn đến giúp một tay.

Người áo đen cười nhạt:

- Người ấy như một thần long xuất thế, không bằng lòng bất cứ một sự thao túng nào, như các hạ, thì làm sao có thể thu phục hắn vào hàng môn hạ?

Long Quyên Phong cười gượng:

- Nhưng, nhưng còn các hạ?

Người áo đen nói:

- So với hắn thì tôi cũng chẳng đáng kể vào đâu.

Long Quyên Phong nói:

- Rất tiếc, cũng mong rằng hắn sẽ không bị Khoái Lạc Vương mua chuộc.

Người áo đen dừng dừng:

- Nếu hắn đã là môn hạ của Khoái Lạc Vương thì nơi đây tôi và các hạ sẽ không có đất chôn mình.

Long Quyên Phong chớp nhanh đôi mắt:

- Lợi hại đến thế sao?

Người áo đen nói: - Rất tiếc là tôi không có đủ ngôn ngữ để hình dung tài ba trí tuệ và võ công của
hắn.

Long Quyên Phong hỏi dồn: - Hắn và Khoái Lạc Vương có quan hệ với nhau không? Người áo đen nói: - Người duy nhất mà hắn muốn giết chính là Khoái Lạc Vương. Long Quyên Phong chớp mắt lầm bầm: - Nếu cần chặt bỏ đi một cánh tay để được con người ấy, tôi cũng vẫn vui lòng. Người áo đen thấp giọng: - Tôi nghĩ rằng có lẽ hắn không ở xa nơi đây lắm...

Gió hú, cát bay, vùng sa mạc mù mù như cơn lốc.

Thật lâu, gió từ từ lặng xuống, tiếng động bốn bên im phăng phắc, những người giữ trại của Khoái Lạc Vương đã biến thành những chiếc thây bết máu lây nhầy...

Một kỵ sỹ từ phía sau lao ngựa tới chặt ngã cây đại kỳ, ngọn đèn đỏ xuống hắt vào lều vải cháy lan, biển máu bây giờ đã trở thành biển lửa...

Trong tiếng hoan hô đặc thắng, xen lẫn giọng rên rỉ đau thương, vó ngựa dẫm thây người, máu thịt hóa thành những bông hoa tung toé.

Người áo đen nhìn sững vào trận địa nói chậm chậm:

- Khoái Lạc Vương đã sắp về.

Long Quyền Phong hỏi:

- Hắn thu binh à?

Người áo đen khẽ gật đầu.

Long Quyền Phong rút ra một chiếc còi đưa lên miệng...

Đoàn kỵ mã reo mừng chiến thắng:

- Long Quyền Phong vạn tuế. Đại quân sư vạn tuế.

Long Quyền Phong ngửa mặt cười dài:

- Hay.

Người áo đen lạnh lùng:

- Bây giờ mà cười thì e răng hơi sớm.

Long Quyền Phong quay phắt lại:

- Xin quân sư cho lệnh để quân ta diển tiến.

Người áo đen buông một tiếng khô khan:

- Rút .

Long Quyền Phong quay phắt lại, hỏi giọng ngạc nhiên:

- Đương lúc thắng thế, sĩ khí đang bùng bùng thì tại sao lại phải rút?

Người áo đen nói từng tiếng một:

- Tôi nói rút .

Long Quyền Phong khẽ thở ra:

- Cũng được, chỉ sợ trong khi rút quân phân tâm phân tán và nếu Khoái Lạc Vương truy kích...

Người áo đen đáp:

- Khoái Lạc Vương dùng toàn những con lạc đà.

Long Quyền Phong hỏi lại:

- Nghĩa là sao?

Người áo đen chậm rãi đáp:

- Lạc đà tuy bền sức nhưng nếu cần phải truy kích thì thua ngựa một trời một vực.

Long Quyển Phong do dự:

- Nhưng ... nhưng tại sao ta lại không đánh tiếp?

Người áo đen lạnh lùng:

- Nếu các hạ lấy theo lẽ thường mà xét đoán Khoái Lạc Vương nhất định sẽ rước lấy thảm bại vào mình.

Long Quyển Phong gặng lại:

- Tại sao?

Người áo đen nhún vai:

- Bởi vì Khoái Lạc Vương không phải như hạng người thường khác.

Long Quyển Phong cố nói:

- Nhưng hắn vẫn là...

Người áo đen ngắt lời:

- Hắn mắc kè ta lần này nhất định sẽ không thẹn mà sinh ra nóng nảy, trái lại hắn sẽ cẩn thận hơn. Trong khi đó, người của các hạ qua trận này khí lực đã có nhiều hao tổn, nhưng vì thắng thế ắt không tránh khỏi sinh lòng ngạo mạn. Cho nên, cần phân những việc lợi hại đó, rút là thượng sách.

Long Quyển Phong à lên một tiếng dài:

- Đúng, đúng lắm.

Và hắn hỏi lại:

- Nhưng nếu rút thì nên rút về đâu?

Người áo đen đáp:

- Nói là rút, nhưng kỳ thực vẫn phải tấn công.

Long Quyển Phong nhướng mắt ngạc nhiên, thì người áo đen đã nói tiếp:

- Đánh ngay vào sào huyệt hắn.

Long Quyển Phong lộ vẻ mừng, nhưng vẫn chưa được mấy yên tâm:

- Sào huyệt của hắn từ trước đến nay được coi là tuyệt đối bí mật chúng ta làm sao biết được?

Người áo đen thấp giọng:

- Tôi biết.

Long Quyển Phong vỗ tay:

- Hay lắm, bây giờ hắn mắc kẹt ở đây, sào huyệt tự nhiên bỏ trống, chúng ta nhất định sẽ thành công.

Người áo đen thúc ngựa:

- Đi.

Long Quyển Phong vẫy tay ra hiệu, đoàn kỵ mã rầm rập lao theo.

Lửa chỉ cháy nơi trại trước bên sau mái lều sập ngã chông chát lên nhau. Bọn Trầm Lãng bị nhiều mái trạm sập đè nhưng quả nhiên thoát nạn. Tiếng ngựa lằn lằn mất hút về xa.

Chu Thất Thất kêu nhỏ nhỏ: - Trầm Lãng ... Trầm Lãng.

Trầm Lãng lên tiếng: - Tôi đây.

Chu Thất Thất thở phào và nàng bỗng bật cười: - Tôi đã bảo Trầm Lãng tính toán thì không bao giờ sai cả. Hùng Miêu Nhi cũng cười: - Làm sao mà sai được? Nếu hấn sai một chút thôi, thì mạng chúng ta đã mất lâu rồi.

Vương Lâm Hoa thở ra:

- Không ngờ tên quân sư này là một nhân vật quá lợi hại. Khoái Lạc Vương mà có thể lọt vào bẫy hấn thì quả không phải là một chuyện chơi. Trầm Lãng, anh có thể đoán được hấn là ai không?

Trầm Lãng nói:

- Bây giờ thì không chắc lắm.

Chu Thất Thất vụt hỏi:

- Là nhĩ. Tại sao chúng lại rút lui vậy cả?

Trầm Lãng cười:

- Đã giết sạch rồi, không rút lui còn ở làm chi nữa?

Chu Thất Thất lại hỏi:

- Nhưng tại sao họ không thừa thắng tấn công để giải quyết trận cuối cùng?

Trầm Lãng cười nhẹ:

- Nếu cô là quân sư thì đám Long Quyển Phong sẽ chết sạch không còn một móng.

Chu Thất Thất nhướng mắt:

- Tại sao vậy?

Trầm Lãng nói:

- Khoái Lạc Vương đâu phải là hạng tầm thường, bị thua trận này hấn sẽ tu chỉnh ngay binh mã, hấn sẽ làm gỏi đám quân của Long Quyển Phong, đám quân ngạo mạn vì vừa thắng được một trận huy hoàng.

Chu Thất Thất gật gật đầu:

- Hay...

Nhưng rồi nàng lại vụt kêu lên:

- Không, như thế là chết. Nhất định Khoái Lạc Vương sẽ đuổi theo.

Trầm Lãng lắc đầu:

- Hắn không đuổi theo được, vì nơi đây hắn chỉ dùng lạc đà mà lạc đà thì không theo kịp được ngựa.

Chu Thất Thất lại gật đầu, nhưng vẫn không chịu đuổi lý:

- Lạc đà không theo kịp ngựa, nhưng ngựa của Long Quyển Phong qua một trận đã kiệt sức rồi.

Trầm Lãng bật cười:

- Họ không biết thay ngựa à?

Chu Thất Thất cười theo...

Vương Lâm Hoa vụt nói:

- Tôi nghĩ rằng tên Phục Cừ Sứ Giả này hiểu quá rõ Khoái Lạc Vương như thế, nhất định hắn cũng biết rõ sào huyệt của lão ta và bây giờ, có lẽ hắn đi để tấn công nơi đó.

Chu Thất Thất khen:

- Khá. Vương Lâm Hoa kẻ cũng là hạng khá.

Hùng Miêu Nhi bật cười:

- Nếu quả thật như thế, thì Khoái Lạc Vương kỳ này kẻ như tuột dốc rồi.

Trầm Lãng lắc đầu:

- Không đâu, hắn chưa hẳn tuột dốc đâu. Bởi vì nơi đây là bản địa của hắn. Cho dù hắn đang ở ngoài nhưng sào huyệt của hắn lực lượng cũng đủ để đối phó bất cứ kẻ nào dám xâm phạm. Nếu hắn tuột dốc một cách dễ dàng như thế thì hắn đâu còn là Khoái Lạc Vương nữa?

Vương Lâm Hoa thấp giọng:

- Nhưng lão ta bị một khắc tinh, cái tên Phục Cừ Sứ Giả này biết rõ Khoái Lạc Vương và đó chính là yếu tố quan trọng hàng đầu của vấn đề thắng lợi.

Trầm Lãng nói:

- Tuy thế, nhưng Khoái Lạc Vương vốn là một con người thận trọng. Và lại, nội cái danh hiệu Phục Cừ Sứ Giả cũng đủ nói lên phần nào sự nôn nóng của gã quân sư. Mà đối với Khoái Lạc Vương chỉ cần một tí xiu nôn nóng là sẽ dễ dàng thất bại.

Vương Lâm Hoa cười nhẹ:

- Chẳng lẽ những gì anh đoán cũng đều trúng cả?

Hùng Miêu Nhi mở tròn đôi mắt:

- Sao lại không? Anh cứ đợi mà xem.

Đêm càng sâu, gió không mạnh nhưng khí lạnh càng lúc càng nhiều. Cát không còn xoáy trong những cơn lốc nữa, nhưng bụi mù vẫn ngùn ngụt khắp nơi.

Đoàn người của Khoái Lạc Vương tiến tới một cách âm thầm. Bước chân của đoàn lạc đà vốn đã ít gây tiếng động mà bây giờ vòng lục lạc treo quanh cổ chúng cũng được lệnh gỡ đi.

Những gian trại lớn lợp bằng mái vải sừng sững trên gò cát, bóng người lồ nhố ngồi dựa nghiêng phía ngoài trại, trông đáng sợ như là một mối.

Bốn phía lặng im thin thít.

Bạch Phi Phi nói nhỏ:

- Tới rồi.

Khoái Lạc Vương vung tay quát lớn:

- Xuống ngựa. Giết. ...

Gã Cấp Phong đệ nhất vội thu kiếm lại kêu lên hốt hãi:

- Không xong, đã trúng kế rồi.

Bóng người lồ nhố coi như lực lượng canh phòng lúc này, tất cả đều là hình nộm bằng cỏ khô.

Gã Cấp Phong đệ nhất cùng đám thuộc hạ dừng kiếm lại ngơ ngác nhìn nhau tái mặt...

Bạch Phi Phi thất sắc kêu lên:

- Điệu Hồ Ly Sơn.

Khoái Lạc Vương đứng sững như trời trồng, mặt lạnh căm căm như người đá.

Lão không cử động mà cũng không nói một lời, chòm râu ông ta phất phất trong gió, trông đáng sợ cực kỳ dễ sợ.

Không một ai dám nói một tiếng nào...

Bạch Phi Phi nhích lên thấp giọng:

- Chúng ta rút trở lại đi thôi.

Gã Cấp Phong đệ nhất chùng như cũng không còn dấn được nữa, hấn bước tới đứng sau lưng Bạch Phi Phi vòng tay mọp xuống:

- Cánh đó đã dùng kế dương đông kích tây, bây giờ thì e rằng sự tình sẽ không còn kịp nữa.

Khoái Lạc Vương tức giận cười nham hiểm:

- Bây giờ, nếu có trở lộn về thì cũng không còn kịp nữa đâu.

Gã Cấp Phong đệ nhất lại vòng tay:

- Nhưng nếu quay trở về ngay bây giờ, thì biết chừng đâu...

Khoái Lạc Vương gất lớn:

- Câm miệng lại.

Gã Cấp Phong đệ nhất rung động, cúi đầu quay qua chỗ khác, không dám nói thêm nửa tiếng.

Đưa đôi mắt nhìn về bụi cát mịn mờ ở phía trước. Khoái Lạc Vương nhếch môi cười lạc:

- Giỏi cho gã Phục Cừ Sứ Giả, bản vương đã xem nhẹ hắn nên mới mắc mưu này.

Bạch Phi Phi dịu giọng:

- Thắng bại là chuyện thường của bất cứ một cuộc giao đấu nào, gặp một thất bại nhỏ, tiện thiếp nghĩ rằng Vương Gia không nên để nó vào lòng.

Khoái Lạc Vương vụt ngửa mặt cười dài:

- Từ thuở nhỏ đến nay vào sanh ra tử đã muôn ngàn bận, giao tranh với thiên hạ ta đã gặp không biết bao nhiêu chuyện khó khăn, lần thất bại nho nhỏ này làm gì có thể khiến bản vương bận tâm với nó chứ?

Bạch Phi Phi nói:

- Thế thì, chúng ta nên quay lại ngay.

Khoái Lạc Vương ngưng cười, trầm giọng:

- Đã bị trúng một kế rồi, bây giờ nếu chúng ta hoảng hốt quay trở lại nhất định sẽ trúng thêm một kế nữa.

Bạch Phi Phi nhướn mắt hỏi lại:

- Tại sao thế?

Khoái Lạc Vương thấp giọng:

- Nàng không thấy à? Thủ hạ của ta bây giờ gần như không có một người nào còn đủ chí khí, bởi vì từ lúc theo ta đến giờ, họ chưa từng gặp một lần thất bại, do đó, bây giờ họ đâm ra hốt hoảng, nếu chúng ta quay trở lại với đoàn quân mang tinh thần như thế ấy, bất ngờ gặp bọn Long Quyển Phong ào ào ra tấn công, thì nhất định chúng ta sẽ không còn manh giáp.

Bạch Phi Phi thở ra:

- Liệu đoán của Vương Gia quả thật là chính xác, tuy nhiên...

Khoái Lạc Vương vụt cất giọng cười khà khà:

- Các người tưởng rằng bản vương đã mắc bẫy chúng thật rồi à?

Bạch Phi Phi vừa nhướng mắt nhưng chợt hiểu ý Khoái Lạc Vương, nàng vội bật cười khanh khách:

- Tiện thiếp biết chứ sao không, làm sao Vương Gia lại mắc bẫy chúng chứ?

Khoái Lạc Vương càng cười lớn hơn nữa:

- Bản vương cố ý làm cho bọn chúng dương dương tự đắc, làm cho thuộc hạ của chúng ngạo mạn khinh địch, lúc bấy giờ bản vương sẽ cho chúng biết điều lợi hại.

Ngưng một giây, trong giọng cười đắc ý Khoái Lạc Vương nói tiếp:

- Bây giờ cho dù chúng đã tập kích được doanh trại của chúng ta, nhưng chúng cũng chẳng làm gì hơn được. Lực lượng tại bản dinh bất quá chỉ là những người yếu đuối, tinh thần đã cạn, còn lực lượng chính của mình thì đang có mặt tại nơi đây.

Bọn Cấp Phong kỵ sỹ cũng như toàn thể thuộc hạ của Khoái Lạc Vương nghe lời lẽ ông ta tinh thần vụt phấn chấn lạ thường, nếu không vì vấn đề giữ cho im lặng thì có lẽ họ đã nhảy lên hoan hô vang dậy.

Bạch Phi Phi cười lớn:

- Nếu bảo trên đời này có kẻ không bao giờ bị bại thì kẻ đó chính là Vương Gia.

Trong đám Cấp Phong kỵ sỹ có người lên tiếng:

- Vương Gia sẽ không bao giờ biết bại... bọn Long Quyển Phong tưởng đâu rằng kẻ mình đã thành tựu, bọn chúng có lẽ đang cười nói hả hê, chắc chắn trong chúng không một ai có thể ngờ mình đang đi vào con đường thảm bại.

Giọng của Khoái Lạc Vương gằn gằn:

- Không phải đang đi vào thảm bại mà chúng đã thảm bại. Tất cả anh em nghe cho rõ, mọi người phải chuẩn bị, binh khí phải sẵn sàng, theo bản vương quay trở về lập tức, thử xem chúng có dám đối đầu với lực lượng của ta không.

Bạch Phi Phi rùn vai:

- Muôn đời chúng cũng không dám làm như thế.

Trong đám đại hán nhiều người rập lên cười rộ:

- Chắc chắn bây giờ bọn chúng đang cúp đuôi chạy thẳng một hơi.

Chỉ trong vòng một vài câu nói, Khoái Lạc Vương đã làm cho tinh thần lụn bại của đám thuộc hạ phấn chấn trở lại, có lẽ còn hơn cả lúc mới xuất phát ra đi, đúng là một phản ứng của kẻ có đặc tài, của một con người xứng đáng chỉ huy.

Đám thuộc hạ Khoái Lạc Vương có vẻ tôn ông ta cao quá nhưng thật sự thì Khoái Lạc Vương quả xứng đáng để cho họ tôn thờ. Vì từ trước đến nay, nhưng danh tướng mang danh trăm trận trăm thắng giỏi lắm cũng chỉ ngang như thế mà thôi.

Bạch Phi Phi ngoài mặt vẫn cười nói tỏ vẻ hân hoan, nhưng từ trong thâm tâm nàng lại thở dài sườn sượt. Nàng biết rằng thắng được trận này, không phải do Long Quyển Phong mà là gã quân sư của hắn. Và nàng cũng thừa biết, muốn trừ được con người ấy, nhất định không phải là chuyện dễ dàng.

Thấy dáng sắc thắng thế của người tướng, đám thuộc hạ Khoái Lạc Vương hăm hở dàn thế trận kéo lộn trở về, so với lúc đi, tinh thần của họ quả có hơn nhiều lắm.

Nếu kể về những kỳ tích của trận chiến, thì phải nói ngoài việc xoay chuyển tinh thần thuộc hạ của Khoái Lạc Vương ra, chưa nghe một đại tướng nào đủ tài hành động, chưa nghe một đại tướng nào đủ tinh thần mang ra ứng dụng, chứ chưa kể đến việc hành động.

Bây giờ thì Khoái Lạc Vương đã thấy rõ sự sụp đổ dinh trại của mình, thấy rõ cảnh máu rơi thịt đổ, thầy người chồng chất ngổn ngang.

Bạch Phi Phi thở dài thấp giọng:

- Tất cả cái gì cũng không đáng tiếc, chỉ tiếc có một ...

Khoái Lạc Vương mỉm cười:

- Trâm Lăng phải không?

Bạch Phi Phi nói:

- Để cho Trâm Lăng chết như thế này quả là một điều đáng tiếc. Tiện thiếp vốn muốn lợi dụng hắn, nhiên hậu sẽ để cho chịu đủ điều khổ sở trước khi hắn chết.

Khoái Lạc Vương cười lớn:

- Nàng hãy yên tâm, hắn không bao giờ chết đâu mà sợ.

Bạch Phi Phi nhướng mắt:

- Đã đành võ công của hắn ta cao, mưu kế của hắn cũng rộng, nhưng đoàn thiết kỵ của Long Quyển Phong dẫm nát từng ngọn cỏ, cho dù sỏi đá cũng phải tan thì hắn làm sao sống được? Ở đây, với hoàn cảnh của hắn, không làm sao có cơ hội nào để cho hắn đào thoát cả.

Khoái Lạc Vương vẫn cười:

- Người khác thì không có cơ hội, chứ với hắn thì phải có thừa.